

Billy Summers

Eerder verschenen van Stephen King:

<i>Carrie</i>	<i>Vel over been</i>	Onder pseudoniem
<i>Bezeten stad</i>	<i>Harten in Atlantis</i>	Richard Bachman:
<i>De Shining</i>	<i>Over leven en schrijven</i>	<i>De regelaars</i>
<i>Dodelijk dilemma</i>	<i>Achtbaan</i>	<i>Razernij</i>
<i>Ogen van vuur</i>	<i>Dromenvanger</i>	<i>De marathon</i>
<i>Cujo</i>	<i>Alles is eventueel (1408)</i>	<i>Werk in uitvoering</i>
<i>Christine</i>	<i>Een goed huwelijk</i>	<i>Vlucht naar de top</i>
<i>4 Seizoenen</i>	<i>Het geheim van de Buick</i>	<i>De ontvoering</i>
<i>Dodenwake (Pet Sematary)</i>	<i>De Colorado Kid</i>	<i>De vervloeking</i>
<i>Satanskinderen</i>	<i>Mobiel</i>	
<i>Duistere krachten</i>	<i>Lisey's verhaal</i>	De Donkere Toren-serie:
<i>4 x Stephen King</i>	<i>The Mist (Dichte mist)</i>	<i>De wind door het sleutelgat</i>
<i>It (Het)</i>	<i>Duma</i>	<i>1 De scherpschutter</i>
<i>Silver Bullet</i>	<i>Na zonsondergang</i>	<i>2 Het teken van drie</i>
<i>Ogen van de draak</i>	<i>Under the Dome</i>	<i>3 Het verloren rijk</i>
<i>Misery</i>	<i>(Gevangen)</i>	<i>4 Tvenaarsglas</i>
<i>De gloed</i>	<i>Aardedonker zonder sterren</i>	<i>5 Wolven van de Calla</i>
<i>De duistere kant</i>	<i>Eenmalige zonde</i>	<i>6 Een lied van Susannah</i>
<i>Tweeduister</i>	<i>11.22.1963 (22-11-1963)</i>	<i>7 De Donkere Toren</i>
<i>Schmerwereld</i>	<i>Mijl 81 (e-only)</i>	
<i>De noodzaak</i>	<i>Joyland</i>	De Donkere Toren-serie
<i>De beproeving</i>	<i>Hoogste versnelling</i>	(graphic novels):
<i>De spelbreker</i>	<i>(met Joe Hill)</i>	<i>1 De jonge jaren van de scherpschutter</i>
<i>Dolores Claiborne</i>	<i>Het hoge gras</i>	<i>2 De lange weg naar huis</i>
<i>Nachtmerries</i>	<i>(met Joe Hill)</i>	<i>3 Verraad</i>
<i>Droomlandschappen</i>	<i>Dr. Sleep</i>	<i>4 De val van Gilead</i>
<i>Insomnia</i>	<i>Mr. Mercedes</i>	<i>5 De slag bij Jericho Hill</i>
<i>Rosie</i>	<i>Revival</i>	
<i>Midlife Confidential</i>	<i>De eerlijke vinder</i>	De beproeving
<i>(met Amy Tan e.a.)</i>	<i>De bazaar van boze dromen</i>	(graphic novels):
<i>De Green Mile</i>	<i>Wisseling van de wacht</i>	<i>1 Captain Trips</i>
<i>Desperation</i>	<i>Schone slaapsters</i>	<i>2 Amerikaanse nachtmerries</i>
<i>Macabere Liefde</i>	<i>De buitenstaander</i>	<i>3 De overlevenden</i>
<i>(Stephen King e.a.)</i>	<i>Gwendy's knoppenkist</i>	<i>4 Zware gevallen</i>
<i>Het meisje dat hield van Tom Gordon</i>	<i>Verlichting</i>	<i>5 Niemandland</i>
<i>De Talisman (met Peter Straub)</i>	<i>Het Instituut</i>	<i>6 Bij het vallen van de nacht</i>
<i>Zwart huis (met Peter Straub)</i>	<i>Als het bloedt</i>	
<i>De storm van de eeuw</i>	<i>Later</i>	
	<i>Billy Summers</i>	

Stephen King

Billy Summers

ISBN 978-90-225-9380-6

ISBN 978-94-023-1735-0 (e-book)

ISBN 978-90-225-9483-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Billy Summers*

Vertaling: Annemarie Lodewijk

Omslagontwerp: Will Staehle / Unusual Corporation,
bewerkt door DPs Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Will Staehle / Unusual Corporation

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2021 Stephen King

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Denkend aan Raymond en Sarah Jane Spruce

I once was lost, but now am found.
– ‘Amazing Grace’

Hoofdstuk 1

1

Billy Summers zit in de lobby van het hotel te wachten tot hij wordt opgehaald. Het is vrijdagmiddag. Hoewel hij een stripboekje in pocketformaat met de titel *Archie's Pals 'n' Gals* zit te lezen, denkt hij aan Émile Zola en aan Zola's derde roman, zijn doorbraak, *Thérèse Raquin*. Hij denkt eraan dat het wel echt een boek is van een jonge man. Hij denkt eraan dat Zola nog maar net begonnen was met het aanbooren van een ader die een diepe en rijke ertslaag zou blijken te zijn. Hij denkt eraan dat Zola de nachtmerrieversie van Charles Dickens was – is. Hij denkt eraan dat dit een goede stelling zou zijn voor een essay. Niet dat hij ooit een essay heeft geschreven.

Om twee minuten over twaalf gaat de deur open en komen er twee mannen de lobby binnen. De ene is lang, met donker haar dat in een jarenvijftigvetkuif is gekamd. De ander is klein en draagt een bril. Beiden dragen een pak. Al Nicks mannen dragen pakken. Billy kent de lange nog uit het westen. Hij werkt al heel lang voor Nick. Zijn naam is Frank Macintosh. Vanwege de vetkuif noemen sommige van Nicks mannen hem Frankie Elvis, of – nu hij een kleine kale plek op zijn achterhoofd heeft – Solar Elvis. Maar niet recht in zijn gezicht. De andere man kent Billy niet. Die zal wel uit deze contreien komen.

Macintosh steekt zijn hand uit. Billy staat op en schudt hem.

‘Hé, Billy, lang geleden. Fijn je te zien.’

‘Ook fijn jou te zien, Frank.’

‘Dit is Paulie Logan.’

‘Ha, Paulie.’ Billy geeft de kleine een hand.

‘Aangenaam Billy.’

Macintosh neemt *Archie* uit Billy’s hand. ‘Ik zie dat je nog steeds strips leest.’

‘Klopt,’ zegt Billy. ‘Klopt. Dat vind ik leuk. De grappige dan. Die superhelden lees ik ook wel eens, maar die vind ik minder leuk.’

Macintosh bladert wat in het boekje en laat iets aan Paulie Logan zien. ‘Moet je die grietjes zien. Man, daar zou ik het wel op kunnen.’

‘Betty en Veronica,’ zegt Billy, terwijl hij het boekje terugpakt. ‘Veronica is Archies vriendinnetje en Betty zou dat graag willen zijn.’

‘Lees je ook boeken?’ vraagt Logan.

‘Soms, als ik lang moet reizen. En tijdschriften. Maar voornamelijk strips.’

‘Oké, mooi,’ zegt Logan, met een knipoog naar Macintosh. Niet erg subtiel en Macintosh fronst, maar Billy zit er niet mee.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt Macintosh.

‘Ja hoor.’ Billy stopt het boekje in zijn kontzak. Archie en zijn rondborstige vriendinnen. Daar zit beslist ook een essay in. Over hoe fijn het kan zijn dat sommige kapsels en gedragingen niet veranderen. Over Riverdale, waar de strip zich afspeelt, en hoe de tijd daar stilstaat.

‘Laten we dan maar gaan,’ zegt Macintosh. ‘Nick zit te wachten.’

2

Macintosh rijdt. Logan zegt dat hij wel achterin gaat zitten omdat hij klein is. Billy verwacht dat ze in oostelijke richting zullen rijden, omdat daar het welvarende deel van deze stad is en Nick Majarian graag in luxe leeft, of hij nu thuis is of onderweg. En aan hotels doet hij niet. Maar in plaats daarvan rijden ze naar het noordoosten.

Een kilometer of drie voordat ze het centrum hebben bereikt, rijden ze een wijk in die Billy nogal burgerlijk voorkomt. Drie, vier niveaus beter dan het trailerpark waar hij zelf is opgegroeid, maar verre van luxe. Geen grote vrijstaande panden met hekken eromheen. Dit is een buurt van bescheiden bungalowtjes met tuinsproeiers op kleine gazonnetjes. De meeste zijn goed onderhouden, maar enkele hebben een lik verf nodig en op sommige gazons wint het onkruid het van het

gras. Hij ziet een huis met een stuk karton voor een van de kapotte ramen. Voor een ander huis zit een dikke man in een bermuda en een onderhemd in een goedkope tuinstoel een biertje te drinken terwijl hij kijkt hoe zij langsrijden. Het gaat nu al een tijd goed in Amerika, maar misschien gaat daar wel verandering in komen. Billy kent dit soort buurten. Ze zijn een soort barometer en deze begint te dalen. De mensen die hier wonen hebben het soort banen waar prikklokken worden gebruikt.

Macintosh draait de oprit op voor een huis met één verdieping en een piepklein gazon. Het is in een onopvallende kleur geel geschilderd. Het ziet er niet slecht uit, maar niet als een huis waarin Nick Majarian zou willen wonen, zelfs niet voor een paar dagen. Het ziet eruit als een huis van een machinist of een luchthavenmedewerker met zijn reclamefolders spellende vrouw en twee kinderen, die elke maand netjes zijn hypotheek betaalt en op donderdagavond gaat bowlen in de biercompetitie.

Logan opent Billy's portier. Billy legt zijn *Archie*-stripboekje op het dashboard en stapt uit.

Macintosh loopt als eerste het trapje naar de voordeur op. Buiten is het heet, maar binnen staat de airco aan. Nick Majarian staat in het halletje dat naar de keuken leidt. Hij draagt een pak dat waarschijnlijk net zo veel heeft gekost als de maandelijkse hypotheek van dit huis. Zijn dunner wordende haar is platgekamd, voor hem geen vetkuif. Zijn gezicht is rond en Las Vegas-bruin. Hij is zwaargebouwd, maar wanneer hij Billy omhelst en tegen zich aan trekt, voelt de forse buik keihard aan.

'Billy!' roept Nick uit en hij kust hem op beide wangen. Grote, dikke smakkerds. Zijn gezicht straalt met een brede, gulle grijns. 'Billy, Billy, man, wat fijn om jou te zien!'

'Insgelijks, Nick.' Hij kijkt om zich heen. 'Sorry dat ik het zeg, hoor.' Hij zwijgt even. 'Maar over het algemeen zit je er chiquer bij.'

Nick lacht. Naast die grijns van hem heeft hij ook een geweldige, aanstekelijke lach. Macintosh lacht mee en Logan glimlacht. 'Ik heb nog een ander huis, aan de goede kant van de stad. Voor eventjes. Als huisoppas, zou je kunnen zeggen. Daar staat een fontein in de voortuin. Met een bloot kereltje in het midden, daar heb je een woord voor...'

Cherubijn, denkt Billy, maar hij zegt het niet. Hij glimlacht.

‘Hoe dan ook, zo’n klein knulletje dat water plast. Je krijgt het nog wel te zien. Nee, dit is niet mijn huis, Billy. Dit is van jou. Als je tenminste besluit de klus aan te nemen.’

3

Nick leidt hem rond. ‘Compleet gemeubileerd,’ zegt hij, alsof hij het aan hem wil verkopen. Misschien doet hij dat in zekere zin ook wel.

Dit huis heeft een eerste verdieping met drie slaapkamers en twee badkamers, waarvan er één een kleintje is, waarschijnlijk voor de kinderen. Op de begane grond is een keuken, een woonkamer en een eetkamer die zo klein is dat het meer een eethoek is. Het grootste deel van de kelder bestaat uit een lange, smalle kamer met vaste vloerbedekking, een grote tv aan de ene kant en een pingpongtafel aan de andere. Spotjes aan het plafond. Nick noemt het de hobbykamer en hier gaan ze zitten.

Macintosh informeert of ze iets willen drinken. Hij zegt dat er mineraalwater is, bier, frisdrank en ijsthee.

‘Doe mij maar een Arnold Palmer,’ zegt Nick. ‘Half thee, half limonade. Veel ijs.’

Billy zegt dat hij dat ook wel wil. In afwachting van de drankjes babbelen ze wat. Het weer, hoe heet het hier in het zuiden is. Nick wil weten hoe Billy’s reis was. Billy zegt dat die prima is verlopen, maar zegt niet waar hij op het vliegtuig is gestapt en Nick vraagt er niet naar. Nick zegt ‘t is me toch wat met die klootzak van een Trump en Billy zegt ja het is me toch wat. Verder komen ze niet, maar dat geeft niet, want tegen die tijd is Macintosh terug met twee hoge glazen op een dienblad en zodra hij weer weg is, komt Nick meteen ter zake.

‘Toen ik Bucky aan de lijn had vertelde hij me dat je ermee wilt kappen.’

‘Dat overweeg ik. Ik doe dit al zo lang. Te lang.’

‘Daar zeg je wat. Hoe oud ben je eigenlijk?’

‘Vierenveertig.’

‘En je doet dit al sinds je je uniform aan de wilgen hebt gehangen?’

‘Zo ongeveer.’ Hij weet bijna zeker dat Nick dit allemaal al weet.

‘Hoeveel in totaal?’

Billy haalt zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet meer precies.’ Het

zijn er zeventien. Achttien, als je de eerste meerekent, de man met z'n arm in het gips.

'Volgens Bucky ben je voor een goede prijs wel bereid er nog eentje te doen.' Hij wacht tot Billy de vraag stelt. Billy vraagt niets, dus gaat Nick verder. 'De prijs is in dit geval heel erg goed. Als je dit doet, zou je daarna de rest van je leven ergens in een warm oord kunnen doorbrengen en piña colada's kunnen drinken in een hangmat.' Hij tovert de brede grijns weer op zijn gezicht. 'Twee miljoen. Vijfhonderdduizend vooraf, de rest na afloop.'

Billy fluit, wat niet bij de act hoort, die hij overigens niet als een act beschouwt, maar als zijn 'domme Billy', die hij laat zien aan gasten als Nick en Frank en Paulie. Het is een soort veiligheidsgordel, die gebruik je niet omdat je verwacht een ongeluk te krijgen, maar omdat je nooit weet wie je aan de andere kant van een heuvel opeens tegemoet komt rijden aan jouw kant van de weg. Hetzelfde geldt voor de weg van het leven, waar mensen alle kanten op zwenken en spookrijden op de snelweg.

'Waarom zo veel?' Het meeste wat hij ooit voor een klus heeft gekregen was zeventigduizend. 'Het is toch geen politicus, hè? Want die doe ik niet.'

'Absoluut niet!'

'Is hij heel slecht?'

Nick lacht, schudt zijn hoofd en kijkt Billy aan met een blik vol oprechte genegenheid. 'Altijd weer diezelfde vraag.'

Billy knikt.

De domme Billy mag dan nep zijn, maar dit klopt wel degelijk: hij doet alleen slechte mensen. Het is de reden waarom hij 's nachts kan slapen. Het spreekt voor zich dat hij zijn geld verdient met werken voor slechte mensen, dat wel, maar dat ziet Billy niet als een moreel dilemma. Hij zit er niet mee dat slechte mensen geld betalen om andere slechte mensen te laten vermoorden. Hij ziet zichzelf in wezen als een vuilnisman met een pistool.

'Deze is echt heel erg slecht.'

'Oké...'

'En het zijn niet mijn twee miljoen. Ik ben alleen maar de tussenpersoon en ik krijg wat je een soort bemiddelingsprovisie zou kunnen noemen. Dat staat los van jouw honorarium.' Nick leunt, met zijn han-

den tussen zijn bovenbenen geklemd, naar voren. Zijn blik is ernstig en hij kijkt Nick recht in de ogen. ‘Degene om wie het gaat is een professionele schutter, net als jij. Alleen vraagt hij nooit of het om een goed of een slecht mens gaat. Daar maakt hij geen onderscheid in. Zolang de klus maar goed betaalt. Laten we hem voorlopig even Joe noemen. Zes jaar terug, het kan ook zeven zijn, maar dat doet er niet toe, heeft die Joe een jochie van vijftien neergeschoten dat op weg was naar school. Was dat jochie slecht? Nee. Op school was hij een van de besten van de klas. Maar iemand wilde de vader van het joch een boodschap sturen. De jongen was de boodschap. Joe was de boodschapper.’

Billy vraagt zich af of het verhaal waar is. Misschien niet, het heeft iets van een verzonnen verhaaltje, maar op de een of andere manier voelt het toch echt. ‘Ik moet dus een schutter neerschieten.’ Alsof hij het voor zichzelf even duidelijk op een rijtje wil krijgen.

‘Je slaat de spijker op z’n kop. Joe zit op dit moment vast in Los Angeles. In de Men’s Central Jail. Hij is aangeklaagd voor mishandeling en poging tot verkrachting. Die poging tot verkrachting, kan ik je vertellen, als je tenminste niet zo’n MeToo-type bent, is eigenlijk wel een grappig verhaal. Hij zag een of andere schrijfster die in LA was voor een bijeenkomst, een feministische schrijfster nota bene, aan voor een hoertje. Hij drong zich aan haar op – ietwat hardhandig, denk ik zo – en zij gebruikte haar pepperspray. Hij verkocht haar een stevige hoek en ontwrichtte haar kaak. Ze heeft er waarschijnlijk honderdduizend extra boeken door verkocht en had hem eigenlijk moeten bedanken, in plaats van aanklagen, vind je ook niet?’

Billy geeft geen antwoord.

‘Kom op, Billy, denk nou eens na. Die vent heeft weet ik hoeveel kerels omgelegd, onder wie een paar hele zware jongens, en hij wordt gepeppersprayd door een feministische pot? Je moet toch toegeven dat dat grappig is?’

Billy glimlacht plichtmatig. ‘LA is aan de andere kant van het land.’

‘Klopt, maar voordat hij dáarnaartoe ging, was hij hier. Ik weet niet waarom hij hier was en dat kan me ook niet schelen, maar ik weet wel dat hij zin had om een potje te pokeren en dat iemand hem vertelde waar hij dat kon doen. Want zie je, onze vriend Joe vindt zichzelf nogal een grote gokker. Lang verhaal kort, hij verloor een smak geld. Toen de grote winnaar om vijf uur ’s ochtends naar buiten kwam, schoot Joe

hem in z'n buik en nam niet alleen zijn eigen geld, maar al het geld mee. Iemand, waarschijnlijk een van de andere pokeraars, probeerde hem nog tegen te houden en werd ook neergeschoten door Joe.'

'Allebei dood?'

'De grote winnaar is in het ziekenhuis overleden, maar niet voordat hij Joe als dader had aangewezen. De man die probeerde in te grijpen heeft het wel gered. Hij heeft Joe ook geïdentificeerd. En weet je wat nog meer?'

Billy schudt zijn hoofd.

'Beveiligingsbeelden. Snap je al waar ik naartoe wil?'

Billy snapt het helemaal. 'Niet echt, nee.'

'In Californië zal de mishandeling bewezen worden geacht. De poging tot verkrachting waarschijnlijk niet. Hij heeft haar per slot van rekening niet een steegje in gesleurd of zoiets, sterker nog, hij heeft verdomme aangeboden haar te betalen, dus blijft het bij hoerenloperij en daar gaat de officier van justitie zich niet druk om maken. Met aftrek van voorarrest krijgt hij misschien negentig dagen cel. Maar hiër is het moord en aan deze kant van de Mississippi nemen ze dat héél serieus.'

Billy weet het. In de rode staten helpen ze koelbloedige moordenaars uit hun lijden. Hij heeft daar geen moeite mee.

'En na het zien van de beveiligingsbeelden zal de jury onze Joey vrijwel zeker de doodstraf geven. Dat snap je toch ook wel?'

'Tuurlijk.'

'Hij laat zijn advocaat bezwaar aantekenen tegen uitlevering, dat zal niemand verbazen. Je weet toch wel wat uitlevering is?'

'Tuurlijk.'

'Oké. Joey's advocaat doet zijn uiterste best en die vent is niet de eerste de beste. Hij heeft al dertig dagen uitstel gekregen, en gaat die tijd gebruiken om andere manieren te bedenken om tijd te rekken, maar uiteindelijk zal hij toch verliezen. En Joe zit in isolatie, omdat iemand heeft geprobeerd hem neer te steken. Joe heeft die gast dat mes afgepakt en zijn pols gebroken, maar waar één vent met een mes is, kunnen er nog wel tien zitten.'

'Het werk van een bende?' vraagt Billy. 'Van de Crips, misschien? Heeft hij daar mot mee?'

Nick haalt zijn schouders op. 'Wie zal het zeggen? Intussen heeft

Joe in elk geval zijn eigen privécel, hoeft hij niet met de rest van de zwijnen te vreten en kan hij in z'n eentje een half uur luchten op de binnenplaats. En wat intussen óók gebeurt is dat die advocaat van hem contact legt met allerlei mensen. Zijn boodschap is dat deze man zijn mond gaat opentrekken over iets heel groots, tenzij die aanklacht wegens moord wordt ingetrokken.'

'Zit die kans erin?' Billy hoopt van niet, zelfs als de man die deze Joe na dat avondje pokenen heeft vermoord een slechterik was. 'Dat de doodstraf van tafel gaat, of dat de aanklacht misschien zelfs wordt teruggebracht tot doodslag, in plaats van moord, of iets dergelijks?'

'Niet slecht, Billy. Je denkt op z'n minst in de goede richting. Maar ik heb gehoord dat Joe wil zien dat alle aanklachten ongegrond worden verklaard. Hij moet behoorlijk hoge troeven in handen hebben.'

'Hij denkt het dus op een akkoordje te kunnen gooien om ongestraft weg te komen met moord.'

'Zegt de man die er al God mag weten hoeveel keer mee weg is gekomen,' zegt Nick en hij begint te lachen.

Billy lacht niet. 'Ik heb nog nooit iemand neergeschoten omdat ik had verloren met pokenen. Ik poker niet. En ik stéél niet.'

Nick knikt driftig. 'Dat weet ik wel, Billy. Alleen slechte mensen. Ik zat je maar wat te stangen. Neem een slok.'

Billy drinkt. Hij denkt: twee miljoen. Voor één klus. En hij denkt: waar zit het addertje?

'Iemand heeft er dus heel wat voor over om te voorkomen dat die vent gaat praten.'

Nick maakt een gebaar alsof hij een pistool op hem richt, net alsof Billy zojuist een geweldige conclusie heeft getrokken. 'Precies! Hoe dan ook, ik krijg dus een berichtje van iemand van hier, als je de klus aanneemt krijg je hem nog wel te zien, en dat bericht is dat we op zoek zijn naar een professionele schutter die de beste van de besten is. Wat mij betreft is dat Billy Summers, punt.'

'Je wilt dus dat ik die vent omleg, maar niet in LA. Hier.'

'Ik niet. Ik fungeer immers alleen maar als tussenpersoon. Het is iemand anders. Iemand met héél diepe zakken.'

'Waar zit het addertje?'

Nick zet zijn grijns weer op. Hij wijst nogmaals met duim en wijsvinger naar Billy. 'Jij windt er geen doekjes om, hè? Nee, jij windt

er geen doekjes om. Maar er zit eigenlijk geen addertje. Of misschien toch wel, afhankelijk van hoe je erin staat. Het gaat om tijd, snap je, want je gaat hier...'

Hij gebaart om zich heen naar het kleine, gele huis. Misschien ook wel de hele buurt waarin het staat – waarvan Billy later zal horen dat hij Midwood heet. Misschien wel de hele stad, die ten oosten van de Mississippi ligt en net onder de Mason-Dixonlijn.

'... een hele tijd blijven.'

4

Ze praten nog wat door. Nick vertelt Billy dat de locatie is vastgesteld en daarmee bedoelt hij de plek waar Billy gaat schieten. Hij zegt dat Billy geen besluit hoeft te nemen voordat hij die locatie heeft gezien en verder is bijgepraat. Dat zal gebeuren door Ken Hoff. Hij is de plaatselijke contactpersoon. Nick zegt dat Ken vandaag de stad uit is.

'Weet hij wat ik gebruik?' Dit is niet hetzelfde als zeggen dat hij het doet, maar het is wel al een grote stap in die richting. Twee miljoen om hier voornamelijk een beetje op z'n krent te zitten en vervolgens één schot te lossen. Zeg daar maar eens nee tegen.

Nick knikt.

'Oké, wanneer krijg ik die Hoff te zien?'

'Morgen. Hij belt je vanavond in je hotel over waar en hoe laat.'

'Als ik het doe heb ik een soort verhaal nodig met een reden waarom ik hier ben.'

'Dat is allemaal al uitgewerkt en het is een pareltje. Een idee van Giorgio. We vertellen het je morgenavond, nadat je Hoff hebt gesproken.' Nick staat op. Hij steekt zijn hand uit. Billy schudt hem. Hij heeft Nick al vaker de hand geschud en vindt het niet prettig, want Nick is een slecht mens. Hoewel het moeilijk is hem niet toch een klein beetje aardig te vinden. Nick is een echte professional en die grijns werkt.

5

Paulie Logan rijdt hem terug naar het hotel. Paulie zegt niet veel. Hij vraagt Billy of hij er bezwaar tegen heeft als hij de radio aanzet en

wanneer Billy nee zegt, zet Paulie een softrockzender op. Op een gegeven moment zegt hij: ‘Er gaat niks boven Loggins and Messina.’ Behalve wat gevloek op iemand die hem snijdt, op Cedar Street, beperkt het gesprek zich daartoe.

Billy vindt het niet erg. Hij denkt aan alle films die hij heeft gezien over bankrovers die een laatste klus beramen. Als ‘film noir’ een genre is, is ‘één laatste klus’ een subgenre. In zulke films loopt die laatste klus nooit goed af. Billy is geen bankrover en hij werkt niet samen met een bende en hij is niet bijgelovig, maar dat laatste-klus-gedoe zit hem toch dwars. Misschien omdat het honorarium zo hoog is. Misschien omdat hij niet weet wie dat gaat betalen, of waarom. Misschien komt het zelfs door het verhaal dat Nick hem heeft verteld over hoe het beoogde slachtoffer ooit een vijftienjarige scholier heeft omgebracht.

‘Ga je het doen?’ vraagt Paulie wanneer hij de auto het plein voor het hotel op draait. ‘Want die Hoff bezorgt je wat je ervoor nodig hebt. Ik had het zelf wel kunnen doen, maar Nick zei nee.’

Gáát hij het doen? ‘Ik weet het niet. Misschien.’ Hij zwijgt even en stapt uit. ‘Waarschijnlijk wel.’

6

In zijn kamer zet Billy zijn laptop aan. Hij verandert de tijdstempel en controleert zijn VPN, want hackers zijn dol op hotels. Hij kan proberen de arrondissementrechtbanken van LA te googelen, uitleveringszaken zijn vast wel openbaar, maar er zijn eenvoudiger manieren om te krijgen wat hij wil. En hij wil iets. Ronald Reagan had wel een punt toen hij zei: vertrouw, maar controleer.

Billy gaat naar de website van de *LA Times* en betaalt voor een halfjaarabonnement. Hij gebruikt een creditcard die toebehoort aan een fictieve persoon, Thomas Hardy genaamd, aangezien Hardy Billy’s favoriete schrijver is. Dat wil zeggen, van de naturalistische school. Eenmaal op de website zoekt hij op ‘feministische auteur’ en voegt eraan toe: ‘poging tot verkrachting’. Hij vindt een stuk of zes artikelen, het ene nog korter dan het andere. Hij vindt ook een foto van de feministische schrijfster, die er sexy uitziet en heel wat te vertellen heeft. De vermeende aanval vond plaats op het plein voor het Beverly Hills Hotel. De vermeende dader bleek in het bezit te zijn van meer-

dere legitimatiebewijzen en creditcards. Volgens de *Times* is zijn echte naam Joel Randolph Allen. In 2012 is hij vrijgesproken van een aanklacht wegens verkrachting.

De naam Joe komt dus aardig in de buurt, denkt Billy.

Vervolgens gaat hij naar de website van de krant van deze stad. Hij gebruikt opnieuw Thomas Hardy om door de paywall te komen en zoekt op 'moordslachtoffer pokenen'.

Hij vindt het verhaal en de beveiligingsfoto die erbij staat, is behoorlijk belastend. Een uur vroeger zou het nog niet licht genoeg zijn geweest om het gezicht van de dader te tonen, maar de tijdstempel onderaan de foto vermeldt 05:18. De zon is nog niet op, maar wel bijna, en het gezicht van de vent in het steegje is zo duidelijk als een openbaar aanklager zich maar zou kunnen wensen. Met een hand in zijn zak staat hij te wachten voor een deur waarop staat: LAADZONE VRIJHOUDEN, en als Billy in de jury zat, zou hij waarschijnlijk alleen op basis daarvan al voor de doodstraf stemmen. Billy Summers is namelijk een expert op het gebied van voorbedachtheid en dat is wat hij hier ziet.

In het meest recente artikel in de krant van Red Bluff staat dat Joel Allen in Los Angeles is gearresteerd voor een niet gerelateerd misdrijf.

Billy weet zeker dat Nick denkt dat hij alles klakkeloos gelooft. Net als iedereen voor wie Billy in de jaren dat hij dit werk doet al heeft gewerkt, denkt Nick dat Billy, buiten zijn ongelooflijke vaardigheden als sluipschutter, een beetje traag is of dat er misschien zelfs sprake is van een spectrumstoornis. Nick gelooft de domme Billy, omdat Billy altijd zijn uiterste best doet niet te overdrijven. Geen openhangende mond, geen glazige blik, geen onverholen stommiteit. Een *Archie*-stripboekje doet wonderen. De roman van Zola die hij aan het lezen is, zit diep weggestopt in zijn koffer. En als iemand zijn koffer zou doorzoeken en het boek ontdekte? Dan zou Billy zeggen dat hij het in het vliegtuig had gevonden en het had meegenomen omdat hij het meisje op de kaft zo mooi vond.

Hij overweegt het verhaal over de vijftienjarige scholier op te zoeken, maar daarvoor heeft hij niet voldoende informatie. Hij zou er de hele middag naar kunnen zoeken zonder het te vinden. En zelfs als hij het vond, zou hij niet zeker weten of het over de goede vijftienjarige ging. Het is genoeg om te weten dat de rest van het verhaal dat Nick hem heeft verteld klopt.

Hij bestelt een broodje en een pot thee. Hij gaat ermee bij het raam zitten eten en leest intussen in *Thérèse Raquin*. Hij vindt het een soort kruising tussen een detective van James M. Cain en zo'n horrorstrip-verhaal uit de jaren vijftig. Na zijn late lunch gaat hij op bed liggen, met zijn handen onder zijn hoofd en onder zijn kussen, waar hij de koelte voelt die zich daar verborgen houdt. Een gevoel dat, net als jeugd en schoonheid, geen lang leven beschoren is. Hij zal eerst eens zien wat Ken Hoff te vertellen heeft en als dat ook allemaal klopt, denkt hij dat hij de klus wel zal aannemen. Het wachten zal niet meevallen, daar is hij nooit goed in geweest (hij heeft wel eens zenmeditatie geprobeerd, maar dat was geen succes), maar voor twee miljoen dollar zal het hem wel lukken.

Billy doet zijn ogen dicht en valt in slaap.

Om zeven uur die avond zit hij in zijn kamer te eten en op zijn laptop naar *The Asphalt Jungle* te kijken. Ook al zo'n film over een laatste klus die slecht afloopt. De telefoon gaat over. Het is Ken Hoff. Hij vertelt Billy waar ze elkaar morgenmiddag zullen ontmoeten. Billy hoeft het niet op te schrijven. Dingen opschrijven kan gevaarlijk zijn en hij heeft een goed geheugen.

Hoofdstuk 2

1

Net als veel mannelijke filmsterren – om nog maar niet te spreken van mannen die Billy op straat passeren die al die filmsterren imiteren – heeft Ken Hoff een stoppelbaardje, alsof hij al een dag of drie, vier heeft vergeten zich te scheren. Het is een wat ongelukkige keuze van Ken, die rood haar heeft. Hij ziet er niet mannelijk en stoer uit; hij ziet eruit alsof hij lelijk verbrand is in de zon.

Ze zitten in de schaduw van een parasol aan een tafeltje voor een eettentje, het Sunspot Café. Het is op de hoek van Main Street en Court Street. Billy vermoedt dat het er doordeweeks best druk is, maar deze zaterdagmiddag is het binnen zo goed als uitgestorven en hebben ze het terras helemaal voor zichzelf.

Hoff zal een jaar of vijftig zijn, of misschien vijfenveertig, maar dan heeft hij niet goed voor zichzelf gezorgd. Hij drinkt een glas wijn. Billy heeft een light frisdrankje. Hij denkt niet dat Hoff voor Nick werkt, want Nick werkt vanuit Vegas. Maar Nick heeft op wel meer plekken een vinger in de pap, niet alleen in het westen. Nick Majarian en Ken Hoff zullen wel ergens een link hebben, of misschien werkt Hoff voor de man die de klus betaalt. Ervan uitgaande dat de klus gaat gebeuren, natuurlijk.

‘Dat gebouw daar aan de overkant is van mij,’ zegt Hoff. ‘Het zijn maar eenentwintig verdiepingen, maar dat is genoeg om het ’t op één na hoogste gebouw in Red Bluff te maken. En het op twee na hoogste wanneer het Higgins Center er straks staat. Dat wordt negenentwin-

tig verdiepingen hoog. Met een winkelcentrum. Ik heb daar ook een aandeel in, maar dit gebouw? Helemaal van mij alleen. Trump werd uitgelachen toen hij zei dat hij de economie ging herstellen, maar het werkt. Het werkt.'

Billy heeft geen belangstelling voor Trump of voor Trumps economie, maar hij bekijkt het gebouw met beroepsmatige interesse. Hij weet bijna zeker dat het de bedoeling is dat hij daar het schot gaat lossen. Het heet de Gerard Tower. Billy vindt het een beetje overdreven om een gebouw van eenentwintig verdiepingen een toren te noemen, maar in deze stad van lage, bakstenen gebouwen, waarvan de meeste een armoedige indruk maken, lijkt het waarschijnlijk op een toren. Op het keurig onderhouden en bewaterde grasperk ervoor staat een bord met de tekst: KANTOORRUIMTE EN LUXE APPARTEMENTEN BESCHIKBAAR. En een nummer dat je kunt bellen. Het bord ziet eruit alsof het er al een tijdje staat.

'Ze liepen niet zo hard als ik had verwacht,' zegt Hoff. 'Ja, de economie floreert, mensen zwemmen in het geld en 2020 wordt zelfs nog beter, maar het zou je verbazen hoeveel daarvan alleen op het internet is terug te vinden, Billy. Mag ik je Billy noemen?'

'Mij best.'

'Waar het op neerkomt is dat ik dit jaar een beetje krap zit. Liquiditeitsproblemen sinds ik me heb ingekocht in WWE, maar drie filialen, daar kon ik toch geen nee tegen zeggen?'

Billy heeft geen idee waar hij het over heeft. WWE, dus iets met professioneel worstelen misschien? Of die monstertruckevenementen waarvoor je steeds reclames ziet op tv? Aangezien Hoff schijnt te denken dat hij het wel weet, knikt Billy alsof dat zo is.

'De lokale ouwe geldwolven vinden dat ik te hoog heb gegrepen, maar je moet toch gebruikmaken van de economie, waar of niet? Het ijzer smeden als het heet is. Je moet geld uitgeven om geld te verdienen, ja toch?'

'Tuurlijk.'

'Dus doe ik wat ik moet doen. En hé, ik weet heus wel wat een goede deal is en dit is een goede deal voor mij. Een beetje riskant, maar ik heb een overbrugging nodig. En Nick heeft me ervan verzekerd dat als jij wordt opgepakt – ik weet dat dat niet gaat gebeuren, maar stel dat het wel zo was – dat jij je mond zou houden.'

‘Tuurlijk.’ Billy is nog nooit gepakt en is ook deze keer niet van plan dat te laten gebeuren.

‘Een soort erecode, waar of niet?’

‘Tuurlijk.’ Billy heeft het idee dat Ken Hoff te veel films heeft gezien, waarvan sommige waarschijnlijk van het ‘nog één laatste klus’-subgenre. Hij wilde dat de man eindelijk eens ter zake zou komen. Het is hier bloedheet, zelfs onder de parasol. En broeierig. Dit klimaat is leuk voor vogels, denkt Billy, en zelfs die vinden het waarschijnlijk niks.

‘Ik heb een leuke hoeksuite op de vierde etage voor je gereserveerd,’ zegt Hoff. ‘Drie kamers. Kantoor, receptie, kitchenette. Een kitchenette, wat vind je daarvan, nou? Daar zit je goed, hoelang het ook duurt. Ik zal niet wijzen, maar je kunt vast wel tot vier tellen. Ja toch?’

Tuurlijk, denkt Billy, ik kan zelfs tegelijkertijd lopen en kauwgom kauwen.

Het gebouw is vierkant, een soort doos met ramen, dus zijn er eigenlijk twee hoeksuites op de vierde verdieping, maar Billy weet welke van de twee Hoff bedoelt: die aan de linkerkant. Vanaf het raam trekt hij een diagonale lijn omlaag naar Court Street, die slechts twee huizenblokken lang is. De diagonaal, de weg van het schot dat hij zal lossen als hij de klus aanneemt, eindigt op de trappen voor het gerechtshof. Dat is een grijs granieten complex. De trap van minstens twintig treden voert omhoog naar een voorplein met in het midden een geblinddoekte Vrouwe Justitia, met haar weegschaal. Een van de vele dingen die hij Ken Hoff nooit zal vertellen: Vrouwe Justitia is gebaseerd op een Romeinse godin die min of meer uitgevonden is door keizer Augustus.

Billy richt zijn blik weer op de hoeksuite op de vierde verdieping en volgt opnieuw de diagonaal. Hij schat de afstand van het raam naar de treden op zo’n vijfhonderd meter. Dat is een schot dat hij zelfs kan maken als er veel wind staat. Met het juiste gereedschap natuurlijk.

‘Wat hebt u voor me, meneer Hoff?’

‘Huh?’ Een ogenblik lang is Hoff’s ‘domme Hoff’ vol in beeld.

Billy maakt een wenkende beweging met de wijsvinger van zijn rechterhand. Dat zou ‘kom eens hier’ kunnen betekenen, maar dat is hier niet het geval.

‘O! Ja, natuurlijk! Daar had je naar gevraagd!’ Hij kijkt om zich heen, ziet niemand, maar gaat toch zachter praten. ‘Een Remington 700.’

‘De M24.’ Zo wordt hij in het leger aangeduid.

‘M...?’ Hoff reikt in zijn achterzak, haalt zijn portefeuille eruit en zoekt erin. Hij neemt er een papiertje uit en kijkt erop. ‘M24, oké.’

Hij wil het papiertje weer in de portefeuille stoppen, maar Billy houdt zijn hand op.

Hoff geeft het hem. Billy stopt het in zijn eigen zak. Straks, voordat hij naar Nick gaat, zal hij het in zijn hotelkamer door het toilet spoelen. Je moet nooit iets opschrijven. Hij hoopt dat deze man, deze Hoff, geen probleem gaat worden.

‘Optische hulpmiddelen?’

‘Huh?’

‘Richtkijker. Het vizier.’

Hoff krijgt een kleur. ‘Precies waar je om hebt gevraagd.’

‘Hebt u dat ook opgeschreven?’

‘Op het papiertje dat ik je net heb gegeven.’

‘Oké.’

‘Ik heb het, eh, gereedschap in een...’

‘Ik hoef niet te weten waar. Ik heb nog niet eens besloten of ik het ga doen.’ Maar dat heeft hij wel. ‘Heeft dat gebouw daar beveiliging?’ Weer zo’n ‘domme Billy’-vraag.

‘Jazeker.’

‘Als ik de klus aanneem, zorg ik er zelf voor dat het gereedschap op de vierde verdieping komt. Is dat duidelijk, meneer Hoff?’

‘Ja, natuurlijk.’ Hoff kijkt opgelucht.

‘Dan denk ik dat we hier klaar zijn.’ Billy staat op en steekt zijn hand uit. ‘Het was mij een genoegen u te ontmoeten.’ Dat was het niet. Billy weet niet of hij de man wel vertrouwt en hij gruwet van dat stomme stoppelbaardje. Welke vrouw wil nou een mond kussen met allemaal rode stoppels eromheen?

Hoff schudt zijn hand. ‘Insgelijks, Billy. Ik heb het even lastig momenteel. Heb je het boek *The Hero’s Journey* gelezen?’

Dat heeft Billy gelezen, maar hij schudt zijn hoofd.

‘Dat zou je eens moeten doen, echt waar. Ik heb al dat literaire gedoe overgeslagen om meteen tot de kern te komen. Recht op mijn